

Как да бъдат характеризирани ромите е основен проблем, пред който се изправят всички администратори и изследователи, които се занимават с тях. Първите са склонни да ги описват по-скоро като социална, отколкото като етническа група, тъй като това им развързва ръцете в политиката - по-малко вероятно е да ги обвинят в дискриминация.⁴⁷ В това те са подпомогнати от теоретическото объркване на изследователите, особено на социалните антрополози, които непрекъснато търсят решаващия обективен критерий на етническата група. Фредрик Барт наскоро атакува този подход като цяло, настоявайки, че начинът, по който хората определят нещата, е логически по-важен от всяка обективна характеристика на етническата група, която, според него, се изразява в "членство, което идентифицира себе си и е идентифицирано от други като конституираща категория, разграничима от други категории от същия порядък".⁴⁸

Съставянето на Закон 74 върху номадството донякъде може да се интерпретира като подобен административен опит да се определят чехословашките роми (или поне онези, които мигрират) като социална група, тъй като са положени много усилия да се уточни начина на живот и да се избегне споменаването на думата "циганин". Все пак свързаните с него министерски директиви върху приложението на закона не са толкова индиректни и скоро е открито решение на проблема с възприемането на формулата "гражданин от цигански произход", която увековечава противоречието в официалното отношение към тях. Въпреки че ром или циганин вече не представлява законна идентичност, все пак са предприети серии от мерки, насочени специално към ромите.

Признаването на ромите на статут на етническа група не представлява кой знае какъв риск; истинският проблем е дали на тях може да се гледа като на национално малцинство, което представлява основание да претендират за гарантирани колективни права според марксистко-ленинистката теория.

Пишейки за ромите през 1961 г., Ярослав Сус, един чешки теоретик, обяснява, че